NORAKSTS
Lieta Nr.A42654908
143/AA43-0652-11/7

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 29.augustā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja V.Zommere,
tiesneses S.Gintere un M.Osmane,

piedaloties pie administratīvās atbildības sauktajai personai *V.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par *V.B.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8]panta sestās daļas (2008.gada 9.jūnija administratīvā pārkāpuma protokols – lēmums Nr.PB 491298), sakarā ar *V.B.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 10.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 9.jūnijā Saldus rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors *R.R.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – lēmumu Nr.PB 491298 (turpmāk- Protokols-lēmums) par to, ka minētajā datumā pulksten 19:25 *V.B.* vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz Sprinter 213, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, Saldus rajona apdzīvotā vietā Ezere, kurā iebraukšana apzīmēta ar ceļa zīmi 518 „Apdzīvotas vietas sākums", virzienā no Saldus uz Ezeri ar ātrumu 78 km/h pie atļautā 50 km/h. Ātrums fiksēts stacionārā režīmā ar braukšanas ātruma mērīšanas ierīci „Genesis II Select" Nr.G2S 18647, ar maksimāli pieļaujamo kļūdu +/- 2 km/h. Tādējādi *V.B.* ar savu rīcību izdarījis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - Ceļu satiksmes noteikumi) 114.punktā minēto prasību pārkāpumu, par ko administratīvā atbildība paredzēta pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[8]panta sestās daļas. Ar Protokolu-lēmumu *V.B.* uzlikts naudas sods Ls 30 apmērā.

Nepiekrītot Protokolam-lēmumam, *V.B.* to apstrīdēja Valsts policijas Saldus rajona policijas pārvaldes (turpmāk arī – atbildētājs) priekšniekam, kurš ar 2008.gada 11.jūlija lēmumu Nr.036/PB491298 (turpmāk arī – Lēmums) atstāja to negrozītu.

[2] 2008.gada 14.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.B.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Pieteicējs pieteikumā norāda, ka pie iebraukšanas apdzīvotā vietā Ezere, Saldus rajonā, viņa vadītās automašīnas braukšanas ātrums bija nedaudz virs 60 km/h, bet, iebraucot Ezerē, pieteicējs samazinājis ātrumu līdz 50 km/h. Tieši tai brīdī pieteicēja vadīto automašīnu apturējuši ceļu policijas darbinieki. Pēc apturēšanas pieteicējs nav noliedzis, ka, iespējams, ir braucis nedaudz par ātru, jo samazinājis ātrumu no 60 uz 50 km/h, taču nekādā gadījumā nav braucis ar ātrumu 78 km/h. Uz vietas policisti atteikušies uzrādīt pieteicējam videoierakstu, kur redzams pārkāpums, atteikumu pamatojot ar to, ka tas nav policijas darbinieku pienākums. Ierodoties pie Saldus rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka *A.G.*, pieteicējam parādīts videoieraksts. Pēc tā noskatīšanās, kā atzinis arī *A.G.*, pieteicēja it kā izdarītais pārkāpums nebija redzams. Neesot bijusi saskatāma pieteicēja automašīna, redzams tikai tās ātrums. Videoierakstā bija redzama citas krāsas automašīna, kurai nav bijis iespējams saskatīt numura zīmi. Pēc redzētā un *A.G.* ieteikuma pieteicējs uzrakstījis iesniegumu Saldus rajona policijas pārvaldei. Tomēr iestāde pieteicēja iesniegumu noraidīja un lēmumu atstāja negrozītu. Pieteicējs uzskata, ka visas šaubas, kas rodas, izvērtējot administratīvā pārkāpuma materiālu, ir jātulko par labu personai.

[3] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu norāda, ka to neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem apsvērumiem, papildus norādot turpmāk minēto.

Fiksējot pieteicēja pārkāpumu, tehnisku iemeslu dēļ videoiekārta nedarbojās, tāpēc ieraksts nav veikts, līdz ar to pieteicējs nevarēja redzēt video ierakstu, ko minējis pieteikumā. Tomēr fakts, ka pārkāpums nav fiksēts ar video vai foto iekārtām, nevar būt par pamatu Lēmuma atcelšanai, jo Ceļu policijas inspektori administratīvo materiālu ir noformējuši atbilstoši LAPK un Administratīvā procesa likuma prasībām. Lēmums pieņemts, izvērtējot visus lietā esošos pierādījumus.

Atšķirība radara displejā uzrādītajā ātrumā un automašīnas spidometra (odometra) rādījumā var rasties dažādu tehnisku iemeslu dēļ - spidometra (odometra) rādījuma neatbilstību reālajam transportlīdzekļa kustības ātrumam tiešā veidā var ietekmēt gan spidometra (odometra) tehniskais stāvoklis (vai tas ir atbilstoši noregulēts un pārbaudīts), gan arī transportlīdzeklim uzstādīto riepu augstums (rādiuss).

[4] Pieteicējs iesniedzis iebildumus par atbildētāja rakstveida paskaidrojumā norādītajiem faktiem. Pieteicējs, pirmkārt, nesaprot, kāpēc uz vietas viņam nav uzrādīts ar ātruma mērīšanas ierīci noteiktais ātrums. Policijas darbinieki viņu esot apstādinājuši pēdējā mirklī. Tā kā pieteicējs

nepiekrita policista fiksētajam ātrumam, viņš protokolu neparakstīja. Policijas darbinieks norādījis, ka fiksēto ātrumu parādīšot tikai tiesā. Apmēram pēc nedēļas pieteicējs bijis pie Saldus ceļu policijas priekšnieka, kurš pieteicēju laipni uzklausījis. Pieteicējam parādīts uz monitora ieraksts. Attēlā redzamā vieta sakritusi ar vietu, kur pieteicējs apturēts, tikai auto bijis redzams no liela attāluma. Pieteicējam lūdzot minēto ierakstu pievilkt tuvāk, saņēmis atbildi, ka to nevarot. Attēlā nebija redzama mašīnas marka, nemaz nerunājot par mašīnas numuru. Nav skaidrs, kāpēc netika uzrādīts ātrums uz vietas un kas tika rādīts pieteicējam policijas iecirknī, kā arī, kāpēc tika noliegts fakts, ka pieteicējs redzējis videoierakstu.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 10.maija spriedumu noraidīts *V.B.* pieteikums un atstāts negrozīts Lēmums.

Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[5.1] Lēmums ir pieteicējam nelabvēlīgs administratīvais akts, kas, citstarp, pamatots ar Ceļu satiksmes noteikumu 4., 34. un 114.punktu un LAPK 149.^{8}panta sesto daļu.

Saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu par 149.^{8}panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu (par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas), ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 30 latu apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar šo tiesību normu, nepieciešams konstatēt, ka personas vadītā automašīna, kura braukusi 518. vai 528.ceļa zīmes darbības zonā, pārsniegusi pieļaujamo braukšanas ātrumu par 21 līdz 30 km/h.

[5.2] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2008.gada 9.jūnijā pulksten 19:25 vadīja automašīnu Mercedes Benz Sprinter 213, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kura masa nepārsniedz 7,5 tonnas administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā, t.i., apdzīvotā vietā Ezerē, ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā, un brauca virzienā no Saldus uz Ezeri, kad to apturēja ceļu policijas darbinieki.

Lietā pastāv strīds par to, vai pieteicēja vadītā automašīna pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu un vai pieteicēja vaina pārkāpumā ir pierādīta.

Tiesa noskaidroja, vai lietā ir pierādījumi par to, ka pieteicējs ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības un, vai Saldus rajona policijas pārvalde Lēmumu par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības un sodīšanu pēc LAPK 149.^{8}panta sestās daļas ir pieņēmusi pamatoti.

[5.3] Tiesa atbilstoši LAPK 243.panta pirmajai un otrajai daļai konstatēja lietā šādus pierādījumus: Protokolu-lēmumu, pieteicēja 2008.gada 9.jūnija paskaidrojumu, Saldus rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas

biroja 3.nodaļas jaunākā inspektora *R.R.* 2008.gada 20.jūnija dienesta ziņojumu un jaunākā inspektora *A.K.* 2008.gada 27.jūnija dienesta ziņojumu, pieteicēja 2008.gada 18.jūnija iesniegumu Saldus rajona policijas pārvaldes priekšniekam, Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektronisko mērījumu un testēšanas laboratorijas 2007.gada 17.jūlijā izsniegto verificēšanas sertifikātu Nr.F0756V07 radaram Genesis II Select TM Nr.G2S 18647 (sertifikāts derīgs līdz 2008.gada 16.jūlijam), akciju sabiedrības „Holding Inkomerc" 2010.gada 16.marta atbildi uz tiesas pieprasījumu, Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2010.gada 10.marta atbildi uz tiesas pieprasījumu, liecinieka *A.G.* sniegto liecību pirmās instances tiesas sēdē, pieteicēja pieteikumā norādītos faktus, atbildētāja rakstveida paskaidrojumus tiesai, pieteicēja rakstveida paskaidrojumus par atbildētāja rakstveida paskaidrojumiem tiesai, pieteicēja sniegtos paskaidrojumus pirmās instances tiesas sēdēs un videoierakstu.

[5.4] Tiesa, pārbaudot iepriekšminētos pierādījumus atbilstoši LAPK 244.pantam un Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajai daļai, atzina, ka fakti, uz kuru pamata pieņemts Lēmums, ir konstatēti ar administratīvā pārkāpuma Protokolu-lēmumu, ar policijas inspektoru *R.R.* un *A.K.* dienesta ziņojumiem, dokumentiem, kas apliecina braukšanas ātruma kontrolē izmantotās ierīces derīgumu, tas ir, ar dokumentiem un no tiem izrietošiem faktiem, kas atbilstoši LAPK regulējumam ir uzskatāmi par pierādījumiem lietā. Savukārt pārējie lietā esošie pierādījumi palīdz novērtēt Protokolā-lēmumā un policijas inspektoru dienesta ziņojumos norādītos faktus un izvērtēt to ticamību.

[5.4.1] Fakts, ka pieteicējs 2008.gada 9.jūnijā pulksten 19.25 apdzīvotā vietā Ezere, kas apzīmēta ar ceļa zīmi Nr.518, virzienā no Saldus uz Ezeri vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz Sprinter 213 ar ātrumu 78 km/h (atrēķinot maksimāli pieļaujamo kļūdu +/- 2km/h, braukšanas ātrums noteikts 76 km/h) vietā, kur atļautais braukšanas ātrums ir 50 km/h, un pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātruma pārbaude veikta stacionārā režīmā ar braukšanas ātruma kontroles ierīci „Genesis II Select" Nr.G2S18647, fiksēts Protokolā-lēmumā.

Kā norādīts tiesu praksē, administratīvā pārkāpuma protokols ir ne vien pierādījums lietā, bet pilda arī apsūdzības raksta funkcijas.

LAPK 248.panta pirmās daļas izriet protokola sastādītāja pienākums protokolā norādīt pārkāpuma izdarīšanas apstākļus un būtību. Atbilstoši LAPK 243.panta otrajai daļai administratīvā pārkāpuma protokols ir pierādīšanas līdzeklis. Tātad tajā norādītie pārkāpuma izdarīšanas apstākļi, ciktāl tie nav tikai amatpersonas secinājumi, vērtējami kopsakarā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem *(sal. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) 2008.gada 26.novembra rīcības sēdes lēmumā lietā Nr.SKA-684/2008).*

Tiesa atzina, ka Protokolā-lēmumā norādīto apliecina policijas inspektoru *R.R.* un *A.K.* dienesta ziņojumi.

[5.4.2] Ziņojumā jaunākais inspektors *R.R.* norādījis, ka 2008.gada 9.jūnijā, veicot patrulēšanu maršruta Saldus – Ezere 33.kilometrā apdzīvotā vietā, ievērojis, ka no Saldus puses brauc automašīna. Veicot ātruma mērīšanu, fiksēts ātrums 78 km/h pie atļautā 50 km/h. Vadītājs tika apturēts. Noskaidrojās, ka vadītājs ir *V.B.* un automašīna Mercedes Benz Sprinter 213. Vadītājam tika sastādīts administratīvais protokols Nr.PB 491298. Protokola sastādīšanas laikā skatoties video, tehnisku iemeslu dēļ tas nebija ierakstījies.

Ziņojumā jaunākais inspektors *A.K.* norādījis, ka 2008.gada 9.jūnijā pulksten 19:25, strādājot kopā ar inspektoru *R.R.*, veicis ātruma kontroli Saldus rajonā apdzīvotā vietā Ezere. No Saldus puses brauca automašīna un uz radara displeja parādīja braukšanas ātrumu 78 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h. Par cik vadītājs bija pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības un LAPK 149.^{8}panta sesto daļu, *A.K.* vadītāju apturējis un paskaidrojis apturēšanas iemeslu. Noskaidrojis, ka vadītājs ir *V.B.* Atnākot uz dienesta automašīnu, kolēģis sastādījis administratīvo protokolu un, skatoties video, *A.K.* noskaidrojis, ka tehnisku iemeslu dēļ video nav ierakstījies un saglabājies. Vadītājs piekritis, ka ir pārsniedzis braukšanas ātrumu, ko viņš uzrakstīja savā paskaidrojumā.

Tiesu praksē vairākkārt secināts, ka par pierādīšanas līdzekli administratīvā pārkāpuma lietā atzīstams jebkurš dokuments (rakstveida pierādījums), tostarp policijas amatpersonu dienesta ziņojums, ja tas satur informāciju par attiecīgajā lietā noskaidrojamiem apstākļiem *(sal. sk. Senāta 2007.gada 15.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-248/2007 19.punktu)*. Ne Administratīvā procesa likums, ne LAPK, ne arī citas tiesību normas nenoteic, ka dienesta ziņojumus nebūtu iespējams izmantot par pierādīšanas līdzekļiem lietā, tādējādi policijas amatpersonu dienesta ziņojumi kā rakstveida pierādījumi par lietas apstākļiem ir pieļaujami gan saskaņā ar LAPK 243.pantu, gan Administratīvā procesa likuma 149.pantu *(sal. sk. Senāta 2007.gada 5.septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-609/2007 5.9.punktu, Senāta 2008.gada 4.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-439/2008 8.2.punktu)*.

Izvērtējot iepriekšminētos pierādījumus, tiesa secināja, ka tie nav pretrunīgi un apliecina Protokolā-lēmumā norādītās ziņas par faktiem.

[5.4.3] Braukšanas ātruma ievērošanas kontrole ar šim nolūkam paredzētajām mērierīcēm saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{1}pantu ir ekskluzīva ceļu policijas kompetence. Tādējādi braukšanas ātruma kontroles rezultāts ir uzskatāms par leģitīmu, ja kontroli veic policijas amatpersona ar braukšanas ātruma mērīšanai derīgu ierīci.

Lietas materiālos atrodas SIA „Latvijas Nacionālās Meteoroloģijas centrs" 2007.gada 17.jūlijā izsniegts Radara Genesis II Select TM Nr.G2S 18647 verificēšanas sertifikāts Nr.E0756V07, kas derīgs līdz 2008.gada

16.jūlijam, un kurā atzīts, ka attiecīgā mērierīce Genesis II Select TM Nr.G2S 18647 atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" 7.punktā minētajām prasībām. Tādējādi tiesa atzina, ka pieteicēja transportlīdzekļa braukšanas ātruma kontrole ir veikta ar lietošanai derīgu mērierīci.

Kā izriet no AS „Holding Inkomerc" 2010.gada 16.marta atbildes vēstules tiesai, ātruma mērierīce Genesis II Select ir autonoma ierīce un strādā pilnīgi neatkarīgi no datorsistēmas. Ātruma mērierīcei ir savs ekrāns, uz kura tiek attēlots mērķa ātrums un citi dati. Tādējādi tiesa secināja, ka tehniski bojājumi videoaparatūrā vai videoaparatūras tehniskas rakstura ekspluatācijas kļūdas nenozīmē to, ka nebūtu iespējama braukšanas ātruma kontroles mērierīces lietošana.

[5.4.4] Tiesas sēdē pieteicējs norādīja, ka ir arī liecinieki, kas zina un redzēja, kā viss notika. Liecinieki varot arī liecināt, ka pieteicēja automašīnai bijusi piekabe, kas lietas materiālos nefigurē.

No lietas materiāliem neizriet, ka pieteicēja vadītajā transportlīdzeklī būtu atradušies liecinieki. Uz šādu apstākli nav norādīts Protokolā-lēmumā, to pieteicējs nav norādījis arī savā paskaidrojumā, pieteikumā un papildus iesniegumā tiesai un iesniegumā policijai. Tādējādi tiesa apšaubīja pieteicēja teikto, ka viņa vadītajā transportlīdzeklī atradās personas, kuras var liecināt.

[5.4.5] Tiesa konstatēja, ka, pārkāpuma konstatēšanas vietā sniedzot paskaidrojumu, pieteicējs norādījis, ka, iebraucot Ezerē, viņa vadītās automašīnas braukšanas ātrums rādīja nedaudz virs 60 km/h, iesniegumā pieteicējs norādījis, ka vietā, kur pieteicēju apturēja, braukšanas ātrums nepārsniedza atļauto, savukārt pieteikumā pieteicējs raksta, ka pēc apturēšanas nav noliedzis, ka iespējams braucis nedaudz par ātru, jo samazinājis ātrumu no 60 un 50 km/h.

No iepriekš norādītā tiesa secināja, ka pieteicējs nav īsti pārliecināts ar kādu ātrumu viņa vadītā automašīna iebrauca apdzīvotajā vietā Ezere. Vienlaikus, no pieteicēja pieteikumā norādītā tiesa konstatēja, ka pieteicējs pakāpeniski samazinājis braukšanas ātrumu līdz 50 km/h, un tieši tai brīdī pieteicēju apturējuši ceļu policisti. No pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem tiesas sēdē, noskatoties videoierakstu, tiesa konstatēja, ka pieteicējs neapstrīd, ka vieta, kurā tika apturēta viņa vadītā automašīna ir tā pati videoierakstā *(sākums pulksten 19.27)* redzamā.

Kā izriet no radara lietošanas instrukcijas, radars var sekot tādu mērķu ātrumiem, kas atrodas tālāk kā 3000ft (aptuveni 914 m) attālumā, kad ierīce ir uzstādīta uz maksimālo amplitūdu. Savukārt transportlīdzekļa vadītājam nav iespējams ar sajūtām uztvert radara starojumu. No minētā, kopsakarā ar videoierakstā redzamo *(skat. videoierakstu pulksten 19.27)*, tiesa secināja, ka radars stacionārajā režīmā, policijas automašīnai atrodoties videoierakstā redzamajā vietā, varēja uztvert pieteicēja vadītās

automašīnas ātrumu iepriekšminētajā attālumā jebkurā vietā radara uztveršanas zonā un pieteicējs vietu, kurā uz ceļa tika nofiksēts transportlīdzekļa braukšanas ātrums, nevarēja sajust. Līdz ar to nav nozīmes pieteicēja norādītajam, ka tieši tajā brīdī, kad pieteicēju apturēja ceļu policisti, pieteicējs braukšanas ātrumu bija samazinājis līdz 50 km/h. Savukārt, tā kā pieteicējs atzina, ka, iebraucot apdzīvotā vietā, pakāpeniski automašīnas braukšanas ātrumu samazinājis un braukšanas ātruma kontrole ir veikta ar lietošanai derīgu mērierīci, tiesai nebija pamata apšaubīt, ka pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums ir bijis tieši tāds, kā norādīts Protokolā-lēmumā.

Lai apšaubītu ar atbilstoši verificētu mērierīci veikto mērījumu pareizību, ir jābūt pārliecinošiem pierādījumiem par pretējo. Tiesa lietā šādus pierādījumus nekonstatēja. No lietas materiāliem nav konstatējams, ka policijas inspektoriem būtu pastāvējušas grūtības mērķa, kura kustības ātrumu uztvēris radars, konstatēšanā – uz to nenorāda arī pieteicējs. Tiesa lietā nekonstatēja pierādījumus, kas būtu pamats šaubām par policijas inspektoru objektivitāti, atspoguļojot konstatēto pārkāpumu un tā fiksēšanas apstākļus Protokolā-lēmumā un dienesta ziņojumos. Pieteicējs nav norādījis uz apstākļiem, kas būtu par iemeslu tiesai uzskatīt, ka policijas inspektoru rīcība, apturot tieši pieteicēja vadīto transportlīdzekli un norādot pieteicēju kā ātruma pārkāpēju, būtu bijusi ļaunprātīga vai savtīgu mērķu vadīta. Tieši pretēji, kā izriet no pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem tiesas sēdē, pieteicējs nekad 40 gadu laikā neesot sodīts par ātruma pārkāpumu un ar policijas inspektoriem personīgi nav bijis pazīstams. Līdz ar to tiesai nebija pamata uzskatīt, ka pieteicēja automašīna būtu apturēta, identificējot šo automašīnu pēc kādām pazīmēm, tai pietuvojoties policijas automašīnai vai atpazīstot pieteicēju kā konkrētā transportlīdzekļa vadītāju gadījumā, ja pieteicējs jau iepriekš būtu bijis sodīts par līdzīga rakstura pārkāpumiem. Bez tam, tiesas ieskatā, nav mazsvarīgi, ka persona, kurai tiek sastādīts protokols par konstatētu pārkāpumu, savu rīcību nespēj novērtēt pilnīgi objektīvi, it sevišķi apstākļos, kad par attiecīgo rīcību personu var sodīt.

Ņemot vērā minēto, tiesa lielāku ticamību par pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrumu piešķīra Protokolā-lēmumā norādītajam, kas fiksēts ar lietošanai derīgu mērierīci, policijas darbiniekiem veicot savus amata pienākumus, un apstiprināts ar policijas inspektoru dienesta ziņojumos norādīto.

[5.4.6] Pieteicējs lietā centrālo uzmanību vērsa uz faktu, ka viņam Protokola-lēmuma sastādīšanas brīdī atteikts uzrādīt videoierakstu, bet, ierodoties policijā, viņam parādīts videoieraksts, kurā pārkāpums, par ko pieteicējs sodīts, nav bijis redzams.

Tiesas sēdē, noklausījusies pieteicēja paskaidrojumus un liecinieka *A.G.* liecības, tiesa atzina par pierādītu, ka pieteicējs policijas iecirknī kopā ar Saldus rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas

priekšnieku *A.G.* tiešām noskatījies videoierakstu, kurā nebija redzams pieteicēja pārkāpums.

Pieteicējs uz tiesas jautājumu paskaidroja, ka tad, kad skatījies video ierakstu, vieta atbilda tai vietai, kur pieteicējs apturēts. Nekādiem burtiņiem un cipariņiem uz monitora pieteicējs uzmanību nav pievērsis, nekāds ātrums uz monitora nav bijis redzams. Tādējādi tiesa secināja, ka lietā nav pierādījumu, ka pieteicējs kopā ar *A.G.* būtu noskatījies tieši pulksten 19.25 nofilmēto videoierakstu, kurā būtu bijis redzams pieteicēja pārkāpuma fakts.

No *A.G.* sniegtajām liecībām izriet, ka tehnisku iemeslu dēļ videoiekārta nav veikusi pieteicēja izdarītā pārkāpuma ierakstu. Minēto apliecina policijas inspektoru *R.R.* un *A.K.* dienesta ziņojumos norādītais, ka, sastādot protokolu, konstatēts, ka video nav ierakstījies un saglabājies, kā arī videoieraksti, kuri pārbaudīti pieteicējam klātesot, un no kuriem redzams, ka pirmais no videoierakstiem veikts pulksten 19.24, bet nākamais – pulksten 19.27. Arī pieteicējam sastādītais Protokols-lēmums nesatur norādes, ka pieteicēja pārkāpums būtu fiksēts ar videoiekārtu.

Tiesa atzina, ka atbildētājs pamatoti atzinis, ka pieteicēja pārkāpums ir pierādīts arī bez videoieraksta. Tiesa minēto pamatoja ar to, ka LAPK 243.panta otrā daļa paredz, ka video ieraksts var būt pierādīšanas līdzeklis, taču ne LAPK, ne arī citos normatīvajos aktos nav paredzēts, ka video ieraksts būtu obligāts pierādīšanas līdzeklis LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzētā pārkāpuma gadījumā. Pārkāpuma izdarīšanu var pierādīt arī ar citiem pierādīšanas līdzekļiem. Tādējādi videoieraksts lietā būtu viens no pierādījumiem, kas būtu vērtējams kopsakarā ar pārējiem pierādījumiem. Neesot kādiem pierādījumiem, kuri pie atbildības saucamās personas ieskatā uzskatāmi par būtiskiem, bet kuri tiesību normās nav noteikti kā obligāti nepieciešami, automātiski savu spēku nezaudē citi pierādījumi.

[5.4.7] Saskaņā ar LAPK 260.panta pirmo daļu personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības kā personiski, tā ar pārstāvja palīdzību iepazīties ar visiem lietas materiāliem. Šādas tiesības ir noteiktas arī Administratīvā procesa likuma 61.pantā. Līdz ar to tiesa secināja, ka personai ir tiesības prasīt, lai to iepazīstina ar visiem pierādījumiem lietā.

Ja policijas tiesības iepazīstināt ar videoierakstu pārkāpēju pārkāpuma izdarīšanas vietā ierobežo Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas Nr.22 normas, kā to norādījis paskaidrojumā un tiesas sēdē atbildētājs, tiesas ieskatā, pastāvot strīdam par pārkāpuma faktu, personai šādas tiesības atbilstoši iepriekšminētajām LAPK normām ir jādod policijas iecirknī pirms lēmuma pieņemšanas.

Vienlaikus tiesa atzina, ka konkrētajā gadījumā faktam, ka pieteicējam pirms sākotnējā lēmuma pieņemšanas Protokola-lēmuma sastādīšanas vietā nav bijušas nodrošinātas tiesības iepazīties ar videoierakstu, lietā nav izšķirošas nozīmes, jo, pirmkārt, kā konstatēja tiesa, šāda ieraksta nemaz nebija, un policijas inspektori to konstatēja jau

protokola sastādīšanas laikā, bet otrkārt, ieraksta neuzrādīšana pati par sevi nav atzīstama par būtisku procesuālu pārkāpumu, kas varētu būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Izskatāmajā lietā tiesa atzina, ka pārkāpuma izdarīšana ir pierādīta ar administratīvā pārkāpuma protokolu, *R.R.* un *A.K.* dienesta ziņojumiem, kā arī ar citiem pierādījumiem, kas pamato norādīto pierādījumu ticamību, tādējādi fakts, ka lietā nav videoieraksta, nevar ietekmēt citu pierādījumu spēku. Apstākļos, kad atbilstoši tiesību normai transportlīdzekļa braukšanas ātruma kontroli ir kompetenta veikt policija ar šim nolūkam derīgu mērierīci, lietā konstatēto pierādījumu kopums, kas liecina par braukšanas ātruma pārsniegšanu, nevar tikt atspēkots tikai ar pieteicēja paskaidrojumiem. Tādējādi pieteicēja paskaidrojumi, ka pieteicēja vadītā transportlīdzekļa braukšanas ātrums kontroles brīdī netika pārsniegts, nevar kalpot par braukšanas ātruma noteikšanas pamatu.

[5.5] Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa secināja, ka policijai bija pamats sastādīt pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu un sodīt saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu par Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta pārkāpšanu.

No lietas materiāliem redzams, ka pieteicējam par pārkāpumu piemērots tiesību normā paredzētais sods, kuram nav alternatīvas, proti, naudas sods Ls 30 apmērā.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 10.maija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kas pamatota ar šādiem apsvērumiem.

[6.1] Ceļu policijas darbinieki nav ievērojuši Administratīvā procesa likumā nostiprinātos pamatprincipus, proti, savas pilnvaras izmantojamas tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim. Tādējādi atbildētājs ir pārkāpis Iekšlietu ministrijas Ceļu policijas darba organizācijas instrukcijas 82.punktu, kas nosaka, ka aizliegts transportlīdzekļa braukšanas ātrumu kontrolēt ceļa posmos, kuros tuvu viena aiz otras uzstādīta maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes, pirms vai pēc apdzīvotas vietas sākuma un apdzīvotas vietas beigu ceļa zīmes. Novietojot policijas automašīnu tuvu pie ceļa zīmes, kura informē par apdzīvotas vietas sākumu, rada šaubas par veikto ātruma mērījumu pareizību; strīds ir par to, kurā vietā automašīna, kurai mēra ātrumu, atrodas. Šāda rīcība nav pieļaujama, lai kādu sodītu, jo visas šaubas ir iztulkojamas par labu iespējamam pārkāpējam.

Tā kā pirmās instances tiesas sēdē netika noskaidrots radara attālums no apdzīvotas vietas robežas zīmes, netika arī noskaidrots, kurā vietā radars fiksējis transportlīdzekļa ātrumu – pirms zīmes vai pēc tās. Minētajam faktam ir nozīme šajā lietā.

[6.2] Policijas darbinieku liecības par videoieraksta esamību ir pretrunīgas, proti, policijas darbinieki apgalvo, ka nav veikuši

videoierakstu, jo ierīce bijusi bojāta, kā arī inspektora fiksēšana ar pieskārienu nav bijusi pārliecinoša. Tai pašā laikā policijas darbinieki apgalvo, ka videoieraksti, kas veikti laika periodā, kad tika apturēts pieteicēja transportlīdzeklis, nav attiecināmi uz pieteicēja automašīnu. Pieteicēja ieskatā iestāde nevēlas uzrādīt visus pierādījumus lietā.

Pieteicējs norāda, tā kā protokolu sastādīja abi policijas darbinieki, tad vienlaicīgi viņi nevarētu veikt darbības ar citiem ceļu satiksmes dalībniekiem un veikt videoierakstu. Minēto faktu pirmās instances tiesa, taisot spriedumu, nav ņēmusi vērā. Pieteicējam policijas iecirknī tika rādīts videoieraksts par viņa automašīnu, taču tiesas sēdē minētais fakts tika noliegts no iestādes puses. Šajā ierakstā bija redzamas tikai automašīnas gaismas un dabas skati.

[6.3] Pieteicējs kritiski vērtē liecinieka *A.G.* sniegtās liecības pirmās instances tiesā, proti, paziņojumus par bojājumiem videoierakstā rakstot tikai tad, kad ir sūdzība par protokolu, ka tāda prakse esot. Pieteicējs norāda, ka policijas darbu regulē dienesta instrukcijas un citi normatīvie akti, nevis prakse vai paražu tiesības.

[6.4] Pirmās instances tiesas secinājumi par videoieraksta veikšanu un tā attiecināmību ir subjektīvi, kas rezultātā novedis pie nepareiza sprieduma sastādīšanas.

[6.5] Policijas darbinieki nedrīkstēja ar bojātu ierīci veikt patruļdienesta darbu, līdz ar to ir pieļāvuši Iekšlietu ministrijas Ceļu policijas darba organizācijas instrukcijas pārkāpumus. Konkrētajā gadījumā policijas automašīna tika novietota apdzīvotā vietā tuvu pie tās robežas (aptuveni 250-300 m), kur radara uztveršanas zona sniedzās ārpus apdzīvotas vietas, tādējādi nelikumīgi fiksējot ātrumu ārpus apdzīvotas vietas, bet to uzdodot kā mērījumu apdzīvotā vietā.

[7] Atbildētājs savos rakstveida paskaidrojumos norāda, ka pieteicēja apelācijas sūdzību neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

[8] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja apelācijas sūdzību uz tajā un pieteikumā norādītajiem pamatiem. Atbildētāja pārstāvis uz tiesas sēdi neieradās, apgabaltiesā saņemts Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja iesniegums, kurā lūgts izskatīt lietu bez policijas pārstāvja piedalīšanās.

Tiesas sēdē tika nopratināts liecinieks *J.C.*

Motīvu daļa

[9] Noklausījusies pieteicēja paskaidrojumus un liecinieka liecības tiesas sēdē, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos

pierādījumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir pamatota un pieteikums ir apmierināms.

[10] Izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, tiesai jānodibina, vai administratīvā pārkāpuma lietā ir savākti pietiekami pierādījumi, kas dotu pamatu secināt, ka persona ir izdarījusi tai inkriminēto pārkāpumu.

Lietā pastāv strīds par to, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu par to, ka 518. ceļa zīmes darbības zonā pārsniedzis pieļaujamo braukšanas ātrumu par 21 līdz 30 km/h.

[11] No Protokola-lēmuma izriet, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrums 78 km/h fiksēts stacionārā režīmā ar braukšanas ātruma mērīšanas ierīci „Genesis II Select" Nr.G2S 18647, ar maksimāli pieļaujamo kļūdu +/- 2 km/h. Policijas inspektori savos dienesta ziņojumos norāda, ka, mērot pieteicēja automašīnas ātrumu ar video radaru „Genesis II Select" Nr.G2S 18647, uz radara displeja parādījies ātrums 78 km/h. Protokola-lēmuma sastādīšanas laikā, skatoties video, konstatējuši, ka pārkāpums video nav ierakstījies.

Savukārt pieteicējs pieteikumā norāda, ka pie iebraukšanas apdzīvotā vietā Ezere, Saldus rajonā, viņa vadītās automašīnas braukšanas ātrums bija nedaudz virs 60 km/h, bet, iebraucot Ezerē, pieteicējs samazinājis ātrumu līdz 50 km/h. Tieši tai brīdī pieteicēja vadīto automašīnu apturējuši ceļu policijas darbinieki. Pēc apturēšanas pieteicējs nav noliedzis, ka, iespējams, ir braucis nedaudz par ātru, jo samazinājis ātrumu no 60 uz 50 km/h, taču nekādā gadījumā nav braucis ar ātrumu 78 km/h. Uz vietas policisti atteikušies uzrādīt pieteicējam videoierakstu, kur redzams pārkāpums, atteikumu pamatojot ar to, ka tas nav policijas darbinieku pienākums.

Pieteicēja paskaidrojumus apstiprināja tiesas sēdē nopratinātais liecinieks *J.C.*, kurš liecināja, ka tajā dienā braucis kopā ar pieteicēju un sēdējis blakus vadītājam. Tā kā pats arī ir šoferis, pirms apdzīvotas vietas Ezere sākuma paskatījies spidometrā, ātrums esot bijis apmēram 50-60 km/h. Pirms iebraukšanas apdzīvotā vietā pretimbraucošā automašīna esot „pamirkšķinājusi", tāpēc paskatījies spidometrā.

[12] Apgabaltiesa konstatē, ka pēc būtības lietā nav strīda, ka pieteicēja pārkāpums nav fiksēts video, kaut arī policija ātrumu mērījusi ar video radaru. Atbildētājs rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu norāda, fiksējot pieteicēja pārkāpumu, tehnisku iemeslu dēļ videoiekārta nedarbojās, tāpēc ieraksts nav veikts.

Pieteicējs gan norāda, ka, ierodoties policijā, viņam parādīts videoieraksts, kurā pārkāpums, par ko pieteicējs sodīts, nav bijis redzams. No *A.G.* pirmās instances tiesas sēdē sniegtajām liecībām izriet, ka tehnisku iemeslu dēļ videoiekārta nav veikusi pieteicēja izdarītā pārkāpuma ierakstu.

Tajā dienā kopā ir bijuši septiņi ieraksti, bet konkrētais pārkāpums nav fiksēts. Arī policijas inspektori *R.R.* un *A.K.* dienesta ziņojumos norāda, ka, sastādot protokolu, konstatēts, ka video nav ierakstījies un saglabājies.

No lietai pievienotajiem pierādījumiem (videoieraksts kasetē), apgabaltiesa secina, kaut arī atbildētājs norāda, ka ieraksts nav veikts, jo ierīce bijusi bojāta, tai pašā dienā un laikā ir veikti citi videoieraksti.

Tomēr apgabaltiesas ieskatā lietā nav būtiskas nozīmes tam, vai videoieraksts nav veikts tehnisku iemeslu dēļ vai tas veikts, bet pārkāpums nav bijis redzams. Apgabaltiesa vērtē tos pierādījumus, kas ir lietā.

Apgabaltiesa konstatē, ka vienīgais pierādījums, ka pieteicējs braucis ar ātrumu 78 km/h ir policijas inspektora *R.R.* paskaidrotais, ka, veicot ātruma mērīšanu ar ierīci „Genesis II Select" Nr.G2S 18647, radars rādījis tādu ātrumu. Šis pierādījums nostiprināts Protokolā-lēmumā, tomēr pieteicējs jau sākotnēji nav piekritis Protokolam-lēmumam, proti, ka apdzīvotā vietā braucis ar ātrumu 78 km/h. Pieteicējs paskaidrojumā, kas pievienots Protokolam-lēmumam, norādījis, ka iebraucot Ezerē, spidometrs rādīja nedaudz virs 60 km/h.

[13] Pat pieļaujot, ka policijas inspektori ir fiksējuši Protokolā-lēmumā norādīto ātrumu - 78 km/h, apgabaltiesa uzskata, ka lietā nav pierādījumu, ka pieteicējs ar šādu ātrumu braucis apdzīvotā vietā.

No pieteicēja paskaidrojuma izriet, ka policijas automašīna bija novietota tuvu pie ceļa zīmes, kura informē par apdzīvotas vietas sākumu, līdz ar to nav zināms, kurā vietā radars fiksējis transportlīdzekļa ātrumu – pirms zīmes vai pēc tās. Kā izriet no radara lietošanas instrukcijas, radars var sekot tādu mērķu ātrumiem, kas atrodas tālāk kā 3000 ft (aptuveni 914 metri) attālumā, kad ierīce ir uzstādīta uz maksimālo amplitūdu.

Apgabaltiesai ir pamats ticēt pieteicēja norādītajam, ka konkrētajā gadījumā policijas automašīna bija novietota aptuveni 250-300 metru no zīmes, kas apzīmē apdzīvotas vietas sākumu, jo atbildētājs pēc būtības šo faktu nav apstrīdējis, līdz ar to radara uztveršanas zona sniedzās ārpus apdzīvotas vietas.

Konkrētajā gadījumā videoieraksta neesamība liedz konstatēt, kurā vietā policijas inspektors fiksējis Protokolā-lēmumā norādīto ātrumu -78 km/h.

Līdz ar to apgabaltiesas ieskatā lietā pastāv šaubas, ka ātrums, ko policijas darbinieks redzējis uz radara (78 km/h) un norādījis Protokolā-lēmumā, ir pieteicēja vadītās automašīnas ātrums apdzīvotā vietā.

[14] Apgabaltiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā atbildētājs nav izpildījis LAPK 237.panta tiesību normā noteikto, jo nevar izslēgt šaubas par veiktā ātruma mērījumu vietu un precizitāti.

No fiksētā ātruma ir atkarīga administratīvā pārkāpuma pareiza kvalifikācija. Izskatāmajā gadījumā nav precīzi noskaidroti lietā būtiski

apstākļi, proti, nevar izslēgt šaubas par pieteicēja ātrumu apdzīvotā vietā, līdz ar to arī par pieteicēja pieļautā administratīvā pārkāpuma pareizu kvalifikāciju.

Šādos apstākļos apgabaltiesai nav pamata izdarīt secinājumu, ka pieteicēja vaina Lēmumā norādītā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

Administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšanā likumības priekšnosacījums ir administratīvā pārkāpuma pareiza kvalifikācija, proti, katra persona, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, atbild saskaņā ar LAPK un tikai par to pārkāpumu, kuru viņa ir izdarījusi. Pierādīšanas pienākums gulstas uz iestādi.

Krimināltiesību princips paredz, ka šaubas tulkojamas par labu apsūdzētajam. Judikatūrā atzīts, ka šis princips ir attiecināms uz saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, nevis uz jebkādām pretrunām lietā esošajos pierādījumos (*sk. Senāta 2007.gada 18.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-395/2007 14.punktu, Senāta 2007.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-52/2007 11.punktu*).

Izvērtējot lietas apstākļus kopumā, Administratīvās apgabaltiesas ieskatā izskatāmajā gadījumā lietā nav pietiekami pierādījumu, ka pieteicējs 518. ceļa zīmes darbības zonā pārsniedzis pieļaujamo braukšanas ātrumu par 21 līdz 30 km/h.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa secina, ka izskatāmajā gadījumā pieteicējs ir nepamatoti atzīts par vainīgu LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzēta administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, jo pieteicēja vaina nav pierādīta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, ar objektīviem pierādīšanas līdzekļiem.

[15] Saskaņā ar LAPK 239.panta 1.punktu lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Ņemot vērā to, ka atbildētājs nav pierādījis pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, jāatzīst, ka pieteicēja darbībās nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs. Līdz ar to Lēmums ir atceļams kā prettiesisks un lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama.

[16] Apgabaltiesas ieskatā pirmās instances tiesa nepareizi novērtēja pierādījumus lietā, līdz ar to tās spriedums nav tiesisks.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.^{11}panta otrās daļas 3.punktu, 286.^{14}pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

V.B. pieteikumu apmierināt.

Atcelt Valsts policijas Saldus rajona policijas pārvaldes 2008.gada 11.jūlija lēmumu Nr.036/PB491298 par *V.B.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8]panta sestās daļas (2008.gada 9.jūnija administratīvā pārkāpuma protokols – lēmums Nr.PB 491298) un lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeigt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja *(paraksts)* V.Zommere

Tiesneses *(paraksts)* S.Gintere

(paraksts) M.Osmane

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese V.Zommere
Rīgā, 2011.gada 29.augustā